

неоднозначним, воно викликає багато дискусій і суперечок, але проаналізувавши всі за і проти, ми дійшли до висновку, що мораторій все-таки повинен бути скасований, але скасований не одразу, спочатку треба підготувати нормативно-правову базу для врегулювання цього питання, він повинен скасовуватися поступово під жорстким контролем держави. Це означає запровадження регульованого обігу земель сільськогосподарського призначення. Продаж земель сільськогосподарського призначення має здійснюватися власниками лише обмеженому колу осіб, тобто громадянам України, і ні в якому разі не іноземцям. Таким чином, введення землі в ринковий обіг сприятиме створенню функціональної системи господарювання на селі та формуванню в Україні прозорого земельного ринку.

Література

1. Мораторій на продаж земель сільськогосподарського призначення [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://kadastrua.ru/stati/895-moratorij-na-prodazh-zemel-silskogospodarskogo-priznachennya.html>.

УДК 347.82(043.2)

Волошенко А. В., Зінюк К. А., студентки,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Єряшов Є. К., старший викладач

АВІАЦІЙНА БЕЗПЕКА ЯК СКЛАДОВА БЕЗПЕКИ ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ

Конституція України в ч. 1 ст. 3 проголошує людину, її життя і здоров'я, недоторканність і безпеку найвищою соціальною цінністю [1]. Відповідно до ч. 1 ст. 16 Закону України «Про транспорт», підприємства транспорту зобов'язані забезпечувати безпеку життя і здоров'я громадян, безпеку експлуатації транспортних засобів, охорону навколишнього природного середовища [2]. В Указі Президента України «Про невідкладні заходи щодо забезпечення безпеки авіації України» наголошується, що «забезпечення безпеки авіації є першочерговим завданням державного регулювання діяльності авіації України» [3].

Авіаційна безпека – комплекс заходів, а також людські та матеріальні ресурси, призначені для захисту цивільної авіації від актів незаконного втручання в її діяльність.

Дії щодо забезпечення авіаційної безпеки мають здійснюватися, ефективними способами наскільки це можливо. З точки зору витрат, щоб не обтяжувати цивільну авіацію, а також не повинні порушувати або ускладнювати потік пасажирів, вантажів, пошти і повітряних суден.

В українському законодавстві одним із основних нормативно-правових актів, що регулює це питання, є Закон України «Про Державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації».

Метою Програми є створення організаційно-правових засад щодо забезпечення авіаційної безпеки та ефективності діяльності цивільної авіації.

Основним завданням Програми є здійснення заходів забезпечення захисту, охорони та безпеки пасажирів, членів екіпажу, авіаційного персоналу, повітряних суден, об'єктів аеропорту та об'єктів радіонавігаційного забезпечення незалежно від форм власності та підпорядкування.

Органами, що забезпечують виконання програми та авіаційну безпеку є:

- Міністерство інфраструктури України;
- Національна поліція;
- Міністерство оборони України;
- Служба безпеки України;
- Державна прикордонна служба;
- Міжвідомча комісія з питань врегулювання кризових ситуацій у разі вчинення актів незаконного втручання та забезпечення авіаційної безпеки в діяльності цивільної авіації;
- Служба авіаційної безпеки в авіаційному об'єкті;
- керівник аеропорту;
- орендарі аеропорту;
- аеропортовий комітет з питань авіаційної безпеки;
- авіаційний персонал (члени екіпажу) та ін.

Згідно Повітряного кодексу України з метою забезпечення безпеки авіації та суспільства уповноважений орган з питань цивільної авіації може встановлювати обмеження або заборону щодо вчинення певних дій суб'єктами авіаційної діяльності або зобов'язати їх вчиняти певні дії відповідно до авіаційних правил України.

Авіаційні правила України підлягають обов'язковому виконанню всіма юридичними та фізичними особами на території України та суб'єктами авіаційної діяльності України за її межами.

Авіаційні правила України розробляються відповідно до стандартів і рекомендованої практики Міжнародної організації цивільної авіації, нормативних актів Міжнародної асоціації повітряного транспорту.

Авіаційні правила України встановлюють:

- види, форми сертифікатів та інших документів, що видаються уповноваженим органом з питань цивільної авіації;
- строки дії зазначених документів;
- детальний порядок та умови отримання, анулювання, припинення дії та відмови, у тому числі щодо видачі зазначених документів;

- вимоги до суб'єктів та об'єктів авіаційної діяльності, наявності у суб'єктів авіаційної діяльності систем управління безпекою польотів та систем управління якістю;

- правила та порядок виконання польотів;

- правила та порядок аеронавігаційного обслуговування.

- правила, порядок, обсяг і критерії оцінки, проведення перевірок, інспектування та аудиту, їх види, прийнятні методи визначення відповідності.

Отже, з вищевикладеного можна зробити висновок, що авіаційна безпека цивільної авіації є однією з найголовніших її складових, адже дотримання норм авіаційної безпеки в повітрі та на території авіаційних підприємств є гарантією безпечного та упорядкованого розвитку цивільної авіації, а вітчизняне законодавство встановлює чіткі права і обов'язки для суб'єктів авіаційної діяльності щодо авіаційної безпеки.

Література

1. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

2. Про транспорт: Закон України від 10 листопада 1994 р. № 232/94-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 51. – Ст. 446.

3. Про невідкладні заходи щодо забезпечення безпеки авіації України: Указ Президента України від 15 січня 1998 р. № 17/98 // Урядовий кур'єр. – 1998. – № 13-14.

УДК 347.463(043.2)

Гладка В. С., студентка,
Львівський державний університет внутрішніх справ, м. Львів
Науковий керівник: Бутинська Р. Я., викладач

АКТУАЛЬНІСТЬ СТВОРЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ ЯК ЄДИНОГО КОДИФІКОВАНОГО АКТУ З ЕКОЛОГІЧНОГО ПРАВА

Екологічне право є однією з найбільш гуманістичних галузей національного і міжнародного права. Його метою є врегулювання комплексу суспільних відносин, спрямованих на охорону навколишнього середовища, раціональне використання природних ресурсів і забезпечення екологічної безпеки. Проте ефективність регулювання цих відносин залишається недостатньо високою. Про це свідчить стан довкілля в Україні, суттєве вичерпання мінерально-сировинних ресурсів, погіршення стану здоров'я населення. Протягом останніх сімнадцяти років вітчизняна практика вдосконалення правового регулювання в сфері охорони довкілля